

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Váci Tímea ügyvéd (címe) által képviselt II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek a Buczkó Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Buczkó Péterügyvéd) által képviselt Pest Megyei Kormányhivatal (címe) alperes ellen közérdekű adat kiadása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. február 15. napján kelt 25.P.20.043/2018/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Keresetében a II. rendű felperes - a személyes adatok kitakarása mellett - az alperest az alábbi adatok kiadására kérte kötelezni:

- 1.) Azon előadó-művészeti szervezetek listája, akik 2016-ban részesültek társasági adó támogatásban vagy felajánlásban és az általuk az évfolyamán kapott támogatások és felajánlások teljes összege;
- 2.) Az egyes előadó-művészeti szervezeteket 2016-ban TAO-val támogató cégek listája és az összegek, amelyeket ezek a cégek a választott szervezeteknek juttattak.

Az alperes a per megszüntetését, érdemben a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy a 440/2015. (XII. 28.) Kormányrendelet 8. § (2) bekezdése szerint a beszámolókat összegzi, azt a honlapján közzéteszi. A Kormányrendelet 8. § (3) bekezdése értelmében a határidőben be nem érkezett beszámolók beérkezése és elfogadása után azok adattartalmával kiegészíti a honlapján közzétett adatokat. Ekként az 1. pont tekintetében az adatigénylést teljesítette. A 2. pontban kért adatok kiadását érintően elismerte, hogy adatkezelőnek minősül, azonban nyilvántartás vezetésére nem köteles, ennek alapján aránytalan nehézség nélkül nem képes teljesíteni az adatigénylést a II. rendű felperes által kért formában. Hivatkozott továbbá az Art. 53. § (1a) bekezdésére, mely alapján a kért adatok adótitoknak minősülnek. További védekezése szerint a közfeladatot ellátó szerv nem köteles új, minőségileg más adatot előállítani az adatigénylés teljesítése érdekében.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 30 napon belül küldje meg a II. rendű felperesnek az előadó-művészi szervezetek 2016. évben társasági adótámogatásban részesítő cégek listáját azon összegek feltüntetésével, amelyeket e cégek a választott szervezeteknek juttattak, a személyes adatok felismerhetetlenné tétele mellett. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az alperes illetékességi kifogásának elbírálása során utalt arra, hogy a jogvitában az információs önrendelkezési jogból és az információs szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) az irányadó, melynek a 31. § (5) bekezdése speciális illetékességi szabály rögzít, ezért a bíróság illetékességét az alperesi közfeladatot ellátó szerv székhelye alapította meg.

Az Infotv. 31. § (1) és (3) bekezdésében foglaltakra hivatkozással megállapította, hogy az adatigénylő a II. rendű felperes.

Rögzítette, hogy az alperes az Infotv. 29 § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül teljeskörűen nem tett eleget a II. rendű felperes adatigénylésének. A II. rendű felperes az Infotv. 31. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, határidőben fordult a bírósághoz.

Ismertette az Infotv. 26. § (1) bekezdésében foglaltakat. Kifejtette, hogy a II. rendű felperes által kiadni kért, az alperes kezelésében lévő adatok közérdekű adatok, így a megismerhetőség korlátozására az Infotv. 27. §-ában felsorolt esetekben van lehetősége.

Az adatigénylés 1. pontjához kapcsolódóan az Infotv. 30. § (2) bekezdésében írtak szem előtt tartása mellett az alperes indítványára lefolytatott szemle alapján azt állapította meg, hogy az alperes által megjelölt elérési útvonalon közzétett adatok teljes körűek. Ezt a II. rendű felperes kétségbe vonni nem tudta, az általa megjelölt egyetlen gazdasági társaság támogatási adatait részletesen tartalmazta a megtekintett táblázat. Szükségtelennek tartotta a korábbi I. rendű felperes, valamint az alperesi tanú meghallgatását, mivel a tényállás a szemle útján tisztázható volt az adatigénylés 1. pontjának teljesítése körében, ezért ezen igény vonatkozásában a keresetet annak alaptalansága okán elutasította.

Az adatigénylés 2. pontját érintő alperesi hivatkozás okán, mely szerint aránytalan nehézség nélkül nem képes teljesíteni az adatigénylést, azt fejtette ki, hogy a 2016. évi adatok vonatkozásában a támogatásban részesült szervezeteknek már az alpereshez kellett benyújtaniuk a 440/2015. (XII. 28.) Kormányrendelet 3. számú melléklete szerinti igazolásokat. Maga a közzétételi lista is tartalmazta az adatoknak a támogatott szervezet felőli oldalát, de a Kormányrendelet 1. számú melléklete szerinti igazolás kiállítása iránti, az adózó (támogató) és az előadó-művészeti szervezet (támogatott) által együttesen benyújtandó kérelem valamennyi kért adatot tartalmazta. Így kizárólag a támogatók számától függő darabszámú igazolás áttekintése volt szükséges a kért lista elkészítéséhez, mely folyamat automatizálható is elektronikus dokumentumok esetében. Amennyiben az adatok kigyűjtése a munkaerőforrás aránytalan mértékű igénybevételével jár, költségtérítés igényelhető. Ezek okán ezen alperesi hivatkozást minden alapot nélkülözőnek találta.

A perbeli adatigénylés időpontjában hatályos, az adózás rendjéről szóló, 2003. évi XCII. törvény (rég. Art.) 53. § (1) és (1a) bekezdése alapján megállapította, hogy az adatigénylés 2. pontjában kiadni kért adatok adótitoknak minősülnek. Ugyanakkor az adótitok a közérdekű adatok megismerhetőségének nem képezi abszolút korlátját. Így a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozott annak eldöntése, hogy a támogatást nyújtók személyének, és az általuk felajánlott támogatás mértékének nyilvánossága adótitokra hivatkozással korlátozható-e. Ennek eldöntéséhez elvégezte az

Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti szükségesség-arányosság tesztet. Figyelemmel volt arra, hogy egy alkotmányos alapjog áll szemben az adózást érintő információk titokban maradásához fűződő, méltányolható érdekekkel. Vizsgálata során sem a támogatást felajánló adózók, sem a támogatott szervezetek oldalán nem talált olyan védendő érdeket, ami a közérdekű adatok megismeréséhez fűződő jog érvényesülését lerontotta volna, így az adótitokra való hivatkozás adott esetben nem képezhetette a közérdekű adatok kiadásának gátját.

Azon alperesi védekezés okán, mely szerint a közfeladatot ellátó szerv nem köteles új, minőségileg más adatot előállítani az adatigénylés teljesítése érdekében, arra mutatott rá, hogy az e körben felhívott hivatali iránymutatás csupán azt rögzítette, miszerint a 2003/98. EK irányelv sem határozott meg olyan kötelezettséget, hogy az értelmezhetőség érdekében új dokumentumokat hozzon létre a közfeladatot ellátó szerv. Ezen kötelezettség meghatározásának hiánya még nem jelenti azt, hogy valamely más jogszabályhelyi előírásnak való megfelelés érdekében a közérdekű adatot kezelő szervnek ne kellene valamiféle, a pusztá megküldést meghaladó aktív magatartást tanúsítania az adatkiadás teljesítéséhez. A perbeli esetben nem új adat előállításáról volt szó, hanem a rendelkezésre álló adatok rendszerszempon্তু csoportosításáról. Az elektronikus nyomtatványai kidolgozásakor a közérdekű adatot kezelő szerveknek, abban az esetben pedig, ha a jogszabály mellékletét képezik a kérdéses kérelmek, igazolások, a jogalkotónak úgy kell megalkotnia a nyomtatványokat, hogy azok tartalma könnyen kereshető legyen, az adatok automatizált műveletekkel kinyerhetők legyenek. Az ésszerűségből fakadó e követelmények megszegőit nem mentesíti a saját maguk vagy a jogalkotó által megteremtett élethelyzet, hanem többletmunkával sújtja. A jelen esetre mindez azonban nem volt igaz, a nyomtatványok megfeleltek a kereshetőség és automatizált kigyűjthetőség követelményének, így az alperes által felhívott akadályba nem ütközhetett az adatigénylés 2. pontjának teljesítése.

A teljesítési határidőt a Pp. 217. § (2) bekezdése alapján 30 napban határozta meg.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott. Megállapította, hogy az eljárás az Itv. 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdései szerinti felülbírálati jogkör alapján a 383. § (1) és (3) bekezdései szerinti érdemi döntés keretében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérte. Másodlagosan a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörben eljárva, illetve a Pp. 381. §-a, vagy a 380. § c) pontja alapján indítványozta az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó részében történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság további eljárásra kötelezését. Kérte a felperes kötelezését az első- és másodfokú eljárással felmerülő költségei megtérítésére a Pp. 82. §-a, illetve a 83. § (1) bekezdése alapján a 383. § (5) bekezdésének megfelelően.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, jogszabálysértő. Anyagi, illetve eljárási jogszabálysértésként jelölte meg a Pp. 169. § (1) bekezdésének, a 176. § (1) bekezdés g), i), j) pontjainak, a 630. § (1) bekezdésének a 278. § (1) és a 279. § (1) bekezdésének, az Infotv. 30. § (2) bekezdésének, a Ket. 17. § (1) bekezdésének, az Art. 53. § (1) és (1a) bekezdésének, az Alaptörvény 1. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseit, továbbá a NAIH-4205-2/2012/V. ügyszámon közzétett iránymutatást.

Hivatkozott arra, hogy a 2018. január 1. napját követően indult perre a 2016. évi CXXX. törvény, (új Pp.) szabályait kellett volna alkalmazni. A felperes keresetlevele nem felelt meg az új Pp.

rendelkezéseinek, így a keresetlevelet vissza kellett volna utasítania. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott, az új Pp. 630. § (1) bekezdéséből nem következik jogszerűen, hogy azokban az esetekben, amikor a pert az új Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja szerinti, törvényben meghatározott eljárásnak kell megelőznie, az ügy a megelőző eljárás megindításának időpontjában indul meg.

Az elsőfokú bíróság az ítélet keresetnek részben helyt adó részében megalapozatlan indokolással figyelmen kívül hagyta, hogy az adatigénylés 2. pontja tekintetében a kért adatok kiadásának elutasítása jogszerűen történt. Jogellenesen hagyta figyelmen kívül azt is, hogy bár adatkezelőnek minősül, de jogszabály nem kötelezi, illetve felhatalmazást sem ad az érintett adatkör tekintetében nyilvántartás vezetésére. A kért információkat az NKAI által határozatba foglalt papíralapú igazolásokból lehetne kigyűjteni, ehhez hozzávetőlegesen 1400-nál is több ügyiratot kellene áttekinteni, összesíteni és logikailag rendszerezni ahhoz, hogy az adatigénylést teljesíteni tudja. A hatósági tevékenysége során keletkező igazolások alapján hitelt érdemlően nem állapítható meg, hogy a támogató részéről valóban történt-e kifizetés, illetve a támogatott valóban megkapta-e a Kormányhivatal által kiállított igazolásban szereplő összeget. A tényleges pénzmozgásról pontosan csak a NAV tud nyilatkozni. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul nem értékelte, hogy az Infotv. 30. § (2) bekezdése szerint aránytalan nehézség nélkül nem képes teljesíteni a felperesi adatigénylést az általa kért formában.

Kiemelte, hogy a 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 17. § (1) bekezdése alapján törvényi kötelezettsége az eljárása során kezelt védett adatok védelme. Az (5) bekezdése szerint a védett adatot csak akkor továbbíthatja, ha azt törvény megengedi, vagy ha az érintett ehhez hozzájárult. Ennek okán költségtérítés ellenében sem adhatta volna ki az adatokat.

Jogszerűtlenül hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság azt is, hogy a kért adatok az adózás rendjéről szóló, 2003. évi CXII. törvény (Art.) 53. § (1a) bekezdése alapján adótitoknak minősülnek. Az adótitok a védett adat minőségét nem veszítette el, a kért adatok kiadása esetén aránytalanul sérülne a támogatók adótitkának megőrzéséhez fűződő jog, különösen, hogy az alperes által kiadott, határozatba foglalt igazolásokból objektíve nem is lehetséges a közpénzzel való tényleges gazdálkodás jogszerűségére vonatkozó következtetéseket levonni.

Megalapozatlan a keresetnek helyt adó rendelkezés annak okán is, hogy a közfeladatot ellátó szerv nem köteles - kizárólag az adatigény teljesítése érdekében - új, minőségileg más adatot előállítani. Ha a kért adatot nem állították elő, az adatkezelő az adatkérés teljesítésére nem kötelezhető. Ezt támasztja alá az általa hivatkozott NAIH iránymutatás, mely szerint, ha az adatigénylésben megjelölt szempontok szerinti adatgyűjtés nagyobb, az egyszerű matematikai vagy informatikai műveleteken túlmutató munkaráfordítást, költséget igényel, annak elvégzésére a közfeladatot ellátó szervnek nincs jogszabályi kötelezettsége. Mindemellett a perbeli esetben költségtérítés ellenében sem volt indokolt kiadni az adatokat, tekintettel arra, hogy azok alapján a felperes nem ismerte volna meg a valós pénzmozgással járó információkat.

Lényeges eljárási hibát vétett az elsőfokú bíróság akkor, amikor nem adott helyt a szakmai feladatot ellátó szervezeti egység vezetőjének, **tanú1** osztályvezető tanúkénti meghallgatására irányuló indítványának. Nevezett arra is tudott volna nyilatkozni, hogy ami nem szerepel a táblázatban, az már új minőségű adat létrehozását jelenti. Az elsőfokú bíróság e körben nem folytatta le a bizonyítást, külön bizonyíték nélkül rögzítette azt, hogy a nyomtatványok megfeleltek a keresetösszesítés és az automatizált kigyűjtés követelményének, így a felhívott akadályba nem ütközhetett az adatigénylés 2. pontjának teljesítése. Hangsúlyozta, hogy az eljárás papír alapú, az elsőfokú bíróság által hivatkozott automatizált kigyűjtés nem lehetséges.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú határozat helybenhagyására irányult. Fenntartotta azon álláspontját, mely szerint a tárgybeli adatigénylés nem jelenti új adat előállítását. Jogutódként az alperesnek az elektronikus nyilvántartásokat is meg kellett kapnia, hiszen azok nélkül a nyilvántartása szerinti adatokat sem tudta volna összeállítani. Ennek okán helytállóan jutott arra a következtetésre az első fokon eljáró bíróság, hogy az alperesnél a kiadni kért adatoknak elektronikus rendelkezésre kell állnia. Utalt arra, hogy az alperes a perben olyan megtagadási okra is hivatkozott, melyet az adatigénylésére adott elutasító válaszában nem közölt, utólagosan hivatkozott többletmunka végzésére. Az aránytalan nehézség az Infotv. 30. § (2) bekezdése értelmében a kért formában történő teljesítés esetében hivatkozható.

Az alperes fellebbezése alapos.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre tekintettel azok korlátai között gyakorolta.

A jogvitában irányadó jogszabályi rendelkezéseket az első fokon eljáró bíróság helytállóan, teljes körűen ismertette, azokra a másodfokú bíróság visszautal.

A keresetlevél 2018. január 4-én érkezett a bírósághoz, ezért a jogvitában - függetlenül attól, hogy a peres eljárást az előzetes adatigénylés előzte meg - az alkalmazandó eljárási szabályokat a keresetlevél benyújtásának időpontja határozza meg, ezért a jogvitában az új Pp. előírásait kell alkalmazni [új Pp. 630. § (1) bekezdése]. Ugyanakkor az a tény, hogy eltérő jogértelmezési álláspontja folytán az első fokon eljáró bíróság a régi Pp. szabályai alapján járt el és hozott elsőfokú ítéletet, nem minősül olyan eljárási szabálysértésnek, ami az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését eredményezné. Az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértés az ügy érdemére nem hatott ki oly módon, ami miatt szükséges lenne az elsőfokú eljárás megismétlése, vagy kiegészítése (új Pp. 381. §).

A fellebbezési kérelem a Pp. 369. § (1) és (3) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörben eljárva a kereset teljes elutasítására irányult, a fentiekben részletezett indokok alapján.

Alappal hivatkozott jogorvoslati kérelmében az alperes arra, hogy **tanú1** osztályvezetőt tanúként a táblázatok metodikájára, teljes körűségére és arra vonatkozóan is kérte meghallgatni, miszerint új minőségű adat létrehozását jelentené annak előállítása, ami nem szerepel a táblázatban.

A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdése alapján folytatta le az alperes által az első- és másodfokú eljárásban is hivatkozott tény megállapítására a bizonyítást, annak alapján az elsőfokú ítélet tényállását - a továbbiakban kifejtettek szerint - módosította. A 369. § (3) bekezdése szerint az ekként megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vont le.

A Pp. 378. § (3) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban meghallgatott **tanú1** tanú vallomásából kétséget kizáróan állapította meg azt, hogy az előadó-művészeti szervezetek 2016. évben társasági adó támogatásban részesítő cégek vonatkozásában az alperest nyilvántartási kötelezettség nem terheli. Kétségtelen, hogy ezen adatok az adatkezelő alperes rendelkezésére állnak, miután a támogatók adatait tartalmazza a 440/2015 (XII. 28.) Kormányrendelet 1. számú mellékletében szabályozott, a Taotv. 24/A. §-a szerinti adófelajánláshoz kapcsolódó igazolás kiállítása iránti kérelem. Ugyanakkor a tanú vallomása alátámasztotta azt az alperesi hivatkozást, mely szerint a kiadni kért lista elkészítéséhez hozzávetőleg 1400 ügyirat áttekintése szükséges. Igazolást nyert az, hogy az adatgyűjtés folyamata - az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben - nem automatizálható, tekintettel arra, hogy nem elektronikus formában rendelkezésre álló dokumentációt

érint az adatigénylés. A támogató gazdasági társaságok adatait tartalmazó igazolások és az azok alapján meghozott határozatok papír alapon állnak az alperes rendelkezésére. A tanúvallomás megerősítette az alperes az irányú védekezésének alaposságát is, mely szerint a támogatott előadó-művészeti szervezetek által benyújtott igazolás alapján nem állapítható meg hitelesen, a valóságnak megfelelően az, hogy a támogató cégek részéről milyen összegben került sor a támogatásra, a támogatott szervezet ténylegesen megkapta-e a kiállított igazolásban szereplő összeget.

Fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla arra a meggyőződésre jutott, miszerint ahhoz, hogy kigyűjthető legyen az, hogy az adatigénylést érintő 2016-os év vonatkozásában az egyes előadó-művészeti szervezetek mely támogató társaságoktól, és pontosan milyen összegben részesültek, további olyan jellegű munka kifejtésére lenne szükség az alperesi közfeladatot ellátó szervnél, amely már az adatigénylés teljesíthetőségének ésszerűségi korlátját képezi.

A közérdekű adatigénylés teljesítésének ésszerű korlátja az, hogy miután az adat megismerésére vonatkozó igény teljesítése az adat meglétét feltételezi, az adatkezelő az igény teljesítése érdekében nem köteles maga előállítani a kért adatokat.

A közsféra információinak további felhasználásáról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2003/98/EK (2013. VI. 26.) irányelve (PSI irányelv) - melynek felülvizsgálatára 2017. évben került sor - iránymutatást ad a közfeladatot ellátó szervek adatszolgáltatására, a kifejtett elvekből következően a közfeladatot ellátó szerv nem köteles kizárólag az adatigény teljesítése érdekében új, minőségileg más adatot előállítani. [5. cikk (2) bekezdés és (3) bekezdés]

A perbeli esetben az volt megállapítható, hogy bár a kiadni kért adat az adatkezelő kezelésében van, annak kigyűjtése és a felperes által kért tárgyidőszakra vonatkozóan történő előállítása, leellenőrzése, olyan jellegű munkaráfordítást igényel, melynek elvégzésére a másodfokú bíróság megítélése szerint a közfeladatot ellátó szervnek már nincs jogszabályi kötelezettsége. Az adatigénylés teljesítése adott esetben már olyan aránytalan erőfeszítést jelentene, ami a közfeladatot ellátó szervtől még költségtérítés esetén sem várható el.

Jogszabály nyilvántartás vezetésére az érintett adatkör tekintetében az alperest nem kötelezi. Bizonyítást nyert, hogy az igazolások egyszerű kigyűjtésének eredményeként sem állapítható meg pontosan, hogy a 2016-os évben a támogatott szervezet mely cégtől milyen összeget kapott meg, tekintettel arra, hogy előfordulhat, hogy a támogató részéről utóbb nem történik kifizetés, vagy arra csak a következő évben kerül sor.

Egyetért az elsőfokú ítélet indokolásának azon érvelésével a Fővárosi Ítéltábla, mely szerint az adatkezelő szervnek a pusztán adatküldésen túlmenően aktív magatartást is kell tanúsítania a kért adatok kiadásának teljesítése során. A kiadni kért adatok kigyűjtése, azok csoportosítása azonban a perbeli esetben aránytalan nehézséget jelent, mindemellett pedig annak pontos, hiteles megállapítása, hogy az igazolásban szereplő adatokhoz képest valójában a tárgyévben milyen összegű támogatást kaptak az egyes előadó-művészi szervezetek, új adat előállításának is minősül.

Az alperesi kormányhivatalnál az elektronikus ügyintézés pedig a tárgybeli időszakban nem valósult meg, ezért automatizált műveletekkel nem nyerhetők ki a kért adatok, mivel azokat a papír alapú nyilvántartás tartalmazza.

A Fővárosi Ítéltábla nem találta ugyanakkor alaposnak a fellebbezés érvelését az adótitok mint megtagadási ok tekintetében, e körben az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában kifejtettekre visszautal. Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra a következetes gyakorlatra, mely szerint az adótitok nem képezi abszolút korlátját a közérdekű adatok megismerhetőségének. A szükségességi, arányossági teszt elvégzésének eredményeként az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást abban a

kérdésben, mely szerint az adótitok a tárgybeli esetben sem képezi akadályát a közérdekű adatok megismeréséhez szolgáló alapjognak.

Fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az első fokon eljáró bíróság ítélete az irányadó anyagi jognak nem teljeskörűen felelt meg.

Mindezek eredményeként az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására az új Pp. 383. § (2) bekezdése szerint került sor.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes köteles az alperes első- és másodfokú perköltségének a megfizetésére az új Pp. 83. § (1) bekezdése szerint. Az alperes képviselője költségjegyzék előterjesztésével költségigényét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése szerint kérte felszámítani, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú eljárás vonatkozásában a pertárgyértékéhez igazodóan a rendelet 3. § (3) bekezdése, (4) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg. Az ügyvédi munkadíj mértéke a 4/A. § (1) bekezdése szerint a tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét nem tartalmazza, azt a bíróság a díj összegén, mint adóalapon felül számította fel.

Az eljárás az Itv. 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes.

Budapest, 2018. október 2.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

Kepesné dr. Bekő Borbála s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő